

det om muligt endnu værre ud end indenfor de Moderates Parti. Jeg har i de sidste Dage undret mig over den Lyst, Højre har til at spytte i Kaalen, naar de staa med den Ske i Haanden, hvormed de skulle søbe den. Der kan hælde for en Mand det ubehagelige, at han af Forholdene bliver tvungen til at søbe af den Kaal, han har spyttet i. Men ligefrem at spytte i Kaalen, naar man ved, at man skal søbe den, synes jeg er en underlig Fornøjelse. Jeg synes, Kaalen ikke kan komme til at smage bedre af den Grund. I Gaar fik vi at vide, at de foreliggende Forslag ere det rene Idioti — der blev brugt endnu stærkere Udtryk om dem —, men Højres Medlemmer staa op den ene efter den anden og sige med forskellige Variationer, at de ville i hvert Fald ikke stemme imod. Nogle ville stemme for Forslagene i det Haab, at Landstinget skal gøre dem bedre.

Højre har hidtil søgt at faa os til at tro, at de troede paa deres Sag, og jeg har været naiv nok til at tro, at Højremændene mente, hvad de sagde om Forsvarssagen. Men der er et gammelt Ord, der siger: Den, der tror, haster ikke. Men Højre haster, thi de tro ikke, de have ikke ringeste Tro til, at det vil lykkes at gennemføre det, som de tidligere have erklæret for aldeles nødvendigt. Hvorledes Højres Tro er, fik vi for Resten at vide forleden af et Højreblad, der sagde: Højre er ulykkeligt stillet — ganske det samme, som Højres Fører sagde i Gaar —, for hvis vi ikke slaa til og tage det, som nu bydes, og hvis vi faa en — retfærdig — Valgkredsordning, og vi saa komme ud til Vælgerne, vil Resultatet blive, at vi faa et Folketing bestaaende af 114 Radikale og Socialdemokrater. Det er da en Tro, der batter noget: Vi ere nødt til at slaa til, for vi faa ikke en Smule, hvis Vælgerne skulle have et Ord med at sige! Derfor slaar Højre til. Men naar de gøre dette, glemme de, at der kommer en Dag den Situation, at de selv falde i den Grav, de nu grave for andre.

Højre har benyttet Sagkundskaben mod Socialdemokraterne, mod de Radikale, mod Reformpartiet, mod de Moderate. De sagkyndige ere blevne ophøjede til Guder, og man har sagt: Paa Knæ for disse Guder! I Dag ere Rollerne skiftede om. Vi fik i Aftes at høre af en sagkyndig — han sagde sely, at han var sagkyndig —, at disse Forslag hvile paa en Løgn, og at deres Gennemførelse vil betyde, at en fjendtlig Magt, hvis der udbryder Krig,

ikke fristes til, men er nødt til at sætte sig i Besiddelse af den Fæstning, som vi ikke selv kunne forsvare. Det sagde Sagkundskaben i Aftes. Det skal Højre vide, at Sagkundskaben fordømmer det, som Højre nu gaar med til, og det er den Sagkundskab, det selv har ophøjet til Guder, der nu vender sig imod dem, fordi de til syvende og sidst ikke tage det ringeste Hensyn til denne Sagkundskab. Naar disse Forslag blive gennemførte her — og det ville de sikkert blive —, bliver det Højres Sagkundskab, som skal bruges i Kampen mod Højre, fordi de netop have ringeagtet denne Sagkundskab.

Hvis man vil indvende, at den Opfattelse næres kun af denne ene Mand, og at han ikke længere er i aktiv Tjeneste, vil jeg minde om et Ord, som den nuværende Konseilspræsident en Gang fremkom med. Han sagde: Lad os endelig en Gang komme bort fra det, at fordi en Mand ikke længere er i aktiv Tjeneste, bliver han Idiot, nej, saa bliver han mere selvstændig, og saa skulle vi tage mere Hensyn til hans Meninger, end naar der vinkes med Lønforhøjelser eller andre Ting, der kunne bidrage til, at man skifter Overbevisning. Lad os høre efter dem, der staa udenfor; det er dem, der sige deres Hjertens Mening uden Bihensyn. Det sagde den nuværende Konseilspræsident, og derfor er det nok værd at høre paa Udtalelser fra denne Højres sagkyndige om, hvad han mener om det Forslag, som Højre her vil hjælpe med til at føre igennem op i det andet Ting.

Endelig er der saa Troen paa Landstinget. Hvis nu virkelig denne Tro gik i Opfyldelse, hvis Forslagene kom tilbage til Folketinget ændrede af Landstinget, har saa Højre den allerringeste Tro paa, at Forsvarsministeren af den Grund skulde gaa med til det, som han nu ikke vil gaa med til? Har Højre den ringeste Tro paa, at fordi Højre i Landstinget sender Forslagene tilbage i ændret Form, de saa skulle blive ændrede her? Og hvad vil saa Højre gøre, naar Forslagene komme tilbage fra Landstinget? Vi se klart, hvad der vil ske. Saa vil Højres Mænd staa op den ene efter den anden, den ene vil tale om Højres ulykkelige Situation, den anden vil spytte i Kaalen, den tredie vil græde over Manden med Revolveren. Og naar de saa have lavet alle disse Kunster, vedtage de de Forslag, som de have erklæret for umulige. De ere ganske vist umulige, men vi stemme for dem, fordi vi ere saa ulykkelige. Og saa sendes de igen op til